

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Червонця Валерія Павловича про офіційне тлумачення статті 43 Конституції України, статті 1 Перехідних положень Конституції України, статті 234 Кодексу законів про працю України та статті 11 Цивільного процесуального кодексу України

м.Київ

8 травня 1997 року

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України: Тимченка Івана Артемовича - головуєчий, Вознюка Володимира Денисовича, Козюбри Миколи Івановича, Костицького Михайла Васильовича, Малинникової Людмили Федорівни, Мартиненка Петра Федоровича, Мироненка Олександра Миколайовича, Німченка Василя Івановича, Розенка Віталія Івановича, Савенка Миколи Дмитровича, Селівона Миколи Федосовича, Скоморохи Віктора Єгоровича, Тихого Володимира Павловича, Яценка Станіслава Сергійовича,

заслухавши суддю-доповідача Вознюка Володимира Денисовича за результатами попереднього вивчення конституційного звернення Червонця Валерія Павловича та розглянувши матеріали конституційного звернення,

у с т а н о в и в:

1. У конституційному зверненні В.П.Червонець порушує питання про необхідність офіційного тлумачення статті 43

Конституції України щодо гарантії захисту від незаконного звільнення, статті 1 перехідних положень Конституції України щодо дії законів та інших нормативних актів, які суперечать Конституції України, статті 234 Кодексу законів про працю України в частині поновлення судом строків, пропущених з поважних причин, та статті 11 Цивільного процесуального кодексу України щодо вирішення справ на підставі чинного законодавства.

2. Необхідність тлумачення зазначених правових норм В.П.Червонець мотивує тим, що під час судового розгляду його позову про поновлення на роботі було порушено право на захист від незаконного звільнення, оскільки Київський районний суд м.Харкова своїм рішенням від 19 квітня 1996 року відмовив у поновленні пропущеного строку на звернення до суду, визнавши його пропущеним без поважних причин.

В.П.Червонець вважає, що суд неправильно застосував положення статті 234 Кодексу законів про працю України в частині поновлення судом строків, пропущених з поважних причин, що призвело до прийняття незаконного рішення.

3. Відповідно до статті 43 Конституції України громадянам гарантується захист від незаконного звільнення.

Законодавство України про працю встановлює всемірну охорону трудових прав працівників (стаття 1 Кодексу законів про працю України), а цивільне судочинство встановлює порядок розгляду справ у спорах, що виникають з трудових правовідносин (стаття 1 Цивільного процесуального кодексу України).

4. Як вбачається із матеріалів звернення, В.П.Червонця наказом № 33-к від 11 лютого 1991 року було звільнено з роботи у зв'язку із закінченням строку трудового договору, а 12 листопада 1993 року він звернувся до районного суду з позовом про поновлення на роботі, стягнення заробітної плати за цей час та просив поновити пропущений строк на оскарження факту звільнення з роботи. Заявник мотивує це тим, що після звільнення з роботи він протягом 2 років і 7 місяців звертався зі скаргами до вищих в порядку підпорядкування органів, не знаючи, що Законом України № 2134-XII від 18 лютого 1993 року статті 240 і 241 Кодексу законів про працю України, якими передбачався розгляд трудових спорів вищими в порядку підлеглості органами, визнано нечинними.

5. Відповідно до статті 94 Закону України "Про Конституційний Суд України" підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції або законів України судами, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

У матеріалах звернення даних про неоднозначне застосування вказаних норм Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, немає.

6. Вирішення спорів з трудових правовідносин, в тому числі вирішення питання про поважність причини пропуску строку на оскарження до суду, належить до компетенції судів загальної юрисдикції.

Встановлення причини пропуску строку на судове оскарження судового рішення є виключною компетенцією загальних судів.

Відповідно до статті 234 Кодексу законів про працю України до компетенції цих же судів належить вирішення питання поновлення строків, пропущених з поважних причин.

Тому порушені у конституційному зверненні питання не підвідомчі Конституційному Суду України, а підлягають розгляду в судах загальної юрисдикції.

Зважаючи на викладене і керуючись статтею 150 Конституції України, пунктом 3 статті 45 та статтею 50 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити на підставі пункту 3 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" у відкритті провадження у справі за конституційним зверненням Червонця Валерія Павловича про офіційне тлумачення статті 43 Конституції України, статті 1 Перехідних положень Конституції України, статті 234 Кодексу законів про працю України та статті 11 Цивільного процесуального кодексу України.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

м. К и ї в
8 травня 1997 року
№ 12-з
Справа № 018/180-97